

bylo toto usnesení usnesením vrchního zemského soudu ze dne 28. listopadu 1924 mocí dohlédacího práva dle §u 15 tr. ř. zrušeno a krajskému soudu v Ch. nařízeno, aby tuto peněžní hotovost dle §u 126 instr. pro trestní soudy do civilního deposita předal a o tom účastníky vyrozuměl, by své soukromoprávní nároky pořadem práva uplatňovati mohli. V důvodech tohoto usnesení bylo vysloveno, že krajský soud, zvěděv z doručeného mu usnesení ze dne 9. října 1924 ještě před vynesením porotního rozsudku, že nárok Václava T-a na vydání této hotovosti byl pro pohledávku Dra Eduarda S-a zabaven a tím že tento k ní nabyl práva zástavního, nebyl již oprávněn hotovost tu bance S. přikazovati a poukaz na vydání vydávati, nýbrž že měl vzhledem k předpisu §u 368 tr. ř. odkázati banku S. na pořad práva soukromého. Nemohla proto banka S., když zástavní právo Dra S-a předcházelo, k hotovosti té práva již nabýti a musela by nárok na vydání uplatňovati pořadem práva. Když tedy kromě Dra Eduarda S-a, jemuž nárok na vydání této hotovosti (vkladního lístku) k vybrání byl přikázán, nikdo jiný práva zástavního zabavením k ní nenabyl a banka S. žalobou na uplatňování svého nároku posud ani nevystoupila, nebylo důvodu k uložení této hotovosti na soudě k ochraně zájmů třetích osob ve smyslu §u 1425 obč. zák. a § 307 ex. ř. a nebylo také překážky, by na základě právoplatného usnesení příkazního vydání zmíněného vkladního lístku Dru S-ovi ve smyslu §u 304, 308 a 312 ex. ř. povoleno nebylo, aniž zapotřebí bylo vyžadovati vyjádření banky S., zdali s navrženým vydáním souhlasí, čili nic.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu banky S. obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

V tomto případě je přesně rozeznávati roli krajského soudu v Ch., u něhož sporný vkladní list dříve jako trestní a nyní jako civilní deposit jest uložen, a okresního soudu v Ch. jako soudu exekučního. Prvý soud má v tomto řízení pouze mimospornou úlohu §u 1425 obč. zák. a jest zároveň poddlužníkem v exekučním řízení, na němž žádá vydání vkladního listu jednak vymáhající věřitel, jemuž nárok na vydání vkladního listu byl k vybrání přikázán, jednak banka S. jako poškozená v řízení trestním na podkladě výroku trestního rozsudku. Je z toho patrné, že první soud ve své nesporné úloze nemůže rozhodnouti o uvedených právech sporných nárocích a nemůže proto rozhodnouti, zda tomu, či onomu žadateli má vkladní list vydati, nýbrž musí rozřešení tohoto sporu ponechat příslušnému soudu. Jemu přísluší však právo, by jako poddlužník složil sporný vkladní list u exekučního soudu dle §§ 307, 325 odstavec druhý a 329 ex. ř. ve prospěch obou naň si nároky činících žadatelův, a tím i otázku vydání jeho převedl na příslušný exekuční soud. Bude proto prvnímu soudu uvážiti, zda není výhodnějším, by sporný vkladní list nebyl zaslán depositnímu šekovému úřadu v Praze, nýbrž složen u soudu exekučního, čímž zbaví erár vší zodpovědnosti (§ 307 ex. ř. a 1425 obč. zák.).

Čís. 4910.

Utvořili-li členové správy akciové společnosti zvláštní syndikát, jenž převzal od společnosti určitý počet nostraakcií, není pro spory z tohoto

poměru příslušným soud obchodní (§ 51 j. n. a § 39, odstavec třetí uv. zák. k obch. zák.).

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, R I 296 25.)

Žalující banka domáhala se na žalovaných 5,000.000 Kč z toho důvodu, že se žalovaní jako správní radové žalobkyně usnesli, utvořit zvláštní syndikát, jenž převzal od banky akcie v určité ceně, ale nezaplatil jich, pak je v nižším kursu prodal, ale rozdíl rovněž nezaplatil. Proti žalobě, zadané na zemském soudě v Praze, vznesli žalovaní námitku věcné nepřislušnosti, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvody: Svou předmětnou nepřislušnost odůvodňuje první soud tím, že prý jde o spor správní rady (představenstva) banky se společníky (akcionáři) a že tedy příslušným jest dle §u 51 j. n. a § 39 odstavec třetí uv. zák. k obch. zák. soud obchodní. S tímto míněním nelze však souhlasiti. Podle žalobního tvrzení opírá se nárok o to, že se žalovaní jako členové správní rady usnesli, utvořit zvláštní syndikát, jenž převzal od banky určitý počet akcií v určité ceně, ale nezaplatil jich, pak je v nižším kursu prodal, ale rozdíl rovněž nezaplatil. Nejde tu tedy o jednání správní rady v zastoupení banky, tedy v její funkci, stanovami vyměřené, nýbrž o obchodní právní jednání mezi určitými osobami (sdruženými zvláštní dohodou) a bankou o koupi akcií, při čemž členství ve správní radě banky bylo jen důvodem pro účast na sdružení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacím rekursům žalovaných.

Důvody:

Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce. Pro posouzení věcné příslušnosti soudu rozhodnými jsou údaje žalobní, jež v tomto případě postačily k správnému posouzení věci. Žalovaní snaží se marně dát příslušným údajům žalobním jiný smysl, než z nich vyplývá podle jich doslovu. Podle žaloby utvořili žalovaní jako členové správní rady syndikát k převzetí nostra akcií dle zvláštní dohody, jež byla jich soukromou věcí. Žalovaní byli jak při usnesení, tak i při převzetí akcií činní jako členové správní rady a to v zájmu společnosti, nikoli však jako správní rada, t. j. jako zákonný zástupce žalující společnosti za ni. Rekursní soud správně vystihl rozdíl, vyplývající z údajů žaloby, jež v tomto směru rozeznává zcela jasně, mluvíc o soukromé věci žalovaných, jimž upírá, že byli činní v zastoupení banky. Ovšem byli členy syndikátu jen členové správní rady, ale tito tvořili sdružení, rozdílné od správní rady jako zákonného zástupce společnosti, a nebyli proto jako členové syndikátu činní jako správní rada, třeba že sledovali při tom v první řadě zájmy společnosti, na niž jim záleželo již jako členům správní rady. Žalovaní jednali tudíž také ve své vlastnosti jako správní radové, jak soud první stolice dovodil, přes to však nikoli jako správní rada, nýbrž jedině z toho důvodu, že členy syndikátu mohli být jen členové správní rady. Na věci ničeho nemění tvrzení, že žalovaní usnesli se na zřízení syndikátu formálně jako výkonný výbor a že šlo

o koupi akcií jen na oko, neboť tím nezměnilo se ničeho na skutečnosti, vyplývající z tvrzení žaloby, že žalovaní byli nadále činní jen jako členové syndikátu, a že nešlo o poměr, jež má na mysli § 39 čís. 3 uvoz. zák. k obch. zák., nýbrž o poměr žalovaných jen jako členů zvláštního sdružení k bance.

Čís. 4911.

Zaměstnanci, jehož služební smlouva, uzavřená na dobu jednoho roku, byla zaměstnavatelem bezdůvodně předčasně rozvázána, přísluší po rozumu ustanovení §u 1162 obč. zák. posl. věta, úplata za 3 měsíce beze srážky případného výdělku jinde.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Rv I 200/25.)

Žalobce byl žalovanou obcí přijat na rok za obecního pastýře. Byv předčasně propuštěn, domáhal se podle §u 1162 b) obč. zák. platu za tři měsíce. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, maje za to, že žalobce nemůže se domáhati tříměsíčního platu proto, ježto služební smlouva byla uzavřena na rok. Odvolací soud uznal podle žaloby. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání, opírající se toliko o dovolací důvod čís. 4 §u 503 c. ř. s., není opodstatněno. Jde pouze o výklad §u 1162 b) obč. zák. Dovolací soud souhlasí s výkladem odvolacího soudu. Zaměstnanci, jehož služební smlouva, uzavřená na dobu jednoho roku, byla zaměstnavatelem bezdůvodně předčasně rozvázána, přísluší po rozumu ustanovení §u 1162 obč. zák. posl. věta, úplata za 3 měsíce beze srážky případného výdělku jinde. Názor dovolatelky, že zaměstnanci přísluší nárok na úplatu za tři měsíce jen tehdy, když služební smlouva nezněla na dobu delší tří měsíců, nenachází opory ani v doslovu onoho zákonného ustanovení, ani v důvodové zprávě vlády k němu, jak jest obsažena ve věstníku ministerstva spravedlnosti z roku 1916, str. 117 a 118. (Viz k tomu rozhodnutí nejv. soudu čís. 1411 sb. n. s.). Tříměsíční požitky zabezpečuje zákon v §u 1162 b) obč. zák. zaměstnanci za všech okolností, nerozeznáváje, za kterou dobu si zaměstnanec činil další nároky, zdali si v mezidobě našel jiné zaměstnání a zdali jím něco vydělal, čili nic.

Čís. 4912.

Odpůrčí řád.

Připustnost odpůrčí žaloby (§ 8) není podmíněna tím, že žalobce vyčerpал již všechny možné exekuční prostředky, nanejvýš dokonce i prostředek vyjevovací přísahy. Žalovanému náleží dokázati, že jest zde jmění, k uspokojení žalobce postačitélné a pro něho dostižitelné.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1925, Rv I 406/25.)